हृदये कृत्वा किमपि जल्पसि। प्रियसमागमस्याग्रत एवानेनापहृतं मे हृदयं।

चित्रलेखा। एष मणिहर्म्यप्रासादगतो वयस्यमात्रसहायो राजर्षिः। तदुपसर्पावः।

उर्वशी। अनिर्भिन्नार्थेनानेन वचनेनाकम्पितं मे हृदयं। अन्तरिते शृणुवो ऽस्यालापं यावदावयोः संशयच्छेदो भवति।

चित्रलेखा। यत्ते रोचते।

विदूषकः। नन्विमे ऽमृतगर्भाः सेव्यन्तां चन्द्रपादाः।

॥ ४२ ॥

उर्वशी। हृदय यदिदानीमसि मामुज्झित्वेतः संक्रान्तं तस्य फलं त्वयोपलब्धं।

विदूषकः। अहमपि यदा शिखरिणीं रसालं च न लभे तदा तदेव चिन्तयन्नासादयामि सुखं।

विदूषकः। त्वमपि तामचिरेण प्राप्स्यसि।

चित्रलेखा। शृणवसंतुष्टे।

विदूषकः। कथमिव।

उर्वशी। किमिदानीमपरं विलम्बिष्ये। सखि चित्रलेखे अग्रतो ऽपि मम स्थिताया उदासीनो महाराजः।

चित्रलेखा। अयि अतित्वरिते असंक्षिप्ततिरस्करिण्यसि।

॥ ४३ ॥

नेपथ्ये। इत इतो भट्टिनी।